

Danielle

Steel

Osoitteena
Charles Street 44

WSOY

Danielle
Steel

Osoitteena Charles Street 44

Suomentanut Marja Helanen

*Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki*

*Englanninkielinen alkuteos
44 Charles Street*

© Danielle Steel 2012

Suomenkielinen laitos Marja Helanen ja WSOY 2015

ISBN 978-951-0-40899-5

Painettu EU:ssa

Rakkaille lapsilleni
Beatie, Trevor, Todd, Nick, Sam,
Victoria, Vanessa, Maxx ja Zara,
olkaa turvassa, olkaa harkitsevaisia,
olkaa onnellisia, olkaa rakastettuja
ja viisaita aina kun mahdollista,
olkaa myötätuntoisia ja anteeksiantavaisia.
Kohdelkoon elämä teitä
suojeasti ja armollisesti.
Täydellinen resepti elämää varten.

Kaikesta sydäimestäni, koko rakkaudellani
Äiti/D. S.

1. luku

Francesca Thayer istui kirjoituspöytänsä ääressä, kunnes luvut alkoivat sumeta silmissä. Hän oli käynyt niitä läpi kahtena viime kuukautena tuhannesti ja oli juuri viettänyt kokonaisen viikonlopun laskelmia tehden. Lopputuloks oli aina sama. Kello oli kolme aamulla, ja hänen pitkät, aaltoilevat vaaleat hiuksensa olivat takussa, koska hän oli huomaamattaan haronut niitä yhä uudestaan. Francesca yritti pelastaa yrityksensä ja talonsa eikä ollut toistaiseksi pystynyt keksimään ratkaisua. Vatsaan koski, kun hän ajatteli menettävänsä molemmat.

Hän oli perustanut yrityksen Toddin kanssa neljä vuotta sitten. He olivat avanneet taidegallerian New Yorkin West Villagessa ja keskittyneet esittelemään nuorten taitelijoiden erittäin kohtuuhintaisia teoksia. Francesca omistautui kaikin voimin taiteilijoille joita edusti. Taidemaailma oli ollut hänelle ennestäänkin hyvin tuttu, mutta Toddilla ei ollut siitä minkäänlaista kokemusta. Francescalla oli ollut jo kaksi muutakin galleriaa, ensimmäinen Manhattanin pohjoisosassa heti opintojen päättymisen jälkeen, toinen Tribecassa. Tämä heidän yhdessä perustamansa galleria oli hänen unelmiensa täyttymys. Francesca oli valmistunut kuvataide pääaineenaan – hänen isänsä oli tunnettu taidemaalari, josta oli viime vuosina tullut erittäin suosittu. Yhteinen taideyritys Toddin kanssa oli saanut erinomaista palautetta. Todd oli innokas nykytaiteen keräilijä, ja hän oli arvellut, että olisi hauskaa auttaa Francescaa panemaan pystyyn galleria. Tuohon aikaan Todd oli juuri kyllästynyt asianajajan uraansa Wall Streetillä. Hänellä oli melkoiset säästöt, ja hän laskeskeli voivansa pitää muutaman

välivuoden. Hän oli laatinut heille liikesuunnitelman, ja sen mukaan galleria alkaisi tuottaa kolmen vuoden sisällä. Todd ei ollut ottanut lukuun sitä, että Francesca suhtautui intohimoisesti täysin tuntemattomien taiteilijoiden edullisiin teoksiin ja auttoi taiteilijoitaan milloin mahdollista. Todd ei ollut käsittänyt sitäkään, että Francescan päämäärä oli esitellä teoksia eikä välttämättä panna niillä rahoiksi. Hän ei tavoitellut taloudellista menestystä lainkaan samassa mitassa kuin Todd. Francesca oli yhtä paljon taiteensuosija kuin galleristikin, Todd taas halusi tienata taiteella. Hänelle taidemaailma oli jännittävä ja tervetullut uravaihdos sen jälkeen, kun hän oli vuosia hoitanut merkittävän lakifirman vero- ja kiinteistöjuttuja. Nyt Todd oli kuitenkin ilmoittanut kyllästyneensä kuuntelemaan gallerian ruikuttavia taiteilijoita. Hän ei enää halunnut seurata pesämunansa hupenemista olemattomiin, köyhäily sai riittä. Toddista se ei ollut enää hauskaa. Hän oli neljäkymmentävuotias ja halusi kääriä taas rahaa. Kun hän kertoi siitä Francescalle, hänellä oli jo odottamassa työ Wall Streetin lakifirmassa, josta hänelle lupailtiin osakkuutta vuoden sisällä. Hän oli saanut tarpeekseen taiteen kaupustelusta.

Francesca halusi pitää kiinni galleriasta ja panna sen menestymään, maksoi mitä maksoi. Toisin kuin Todd, hän ei piitannut siitä, että oli rahaton. Kuluneen vuoden aikana heidän suhteensa oli alkanut rakoilla, ja se himmensi yhteisen yrityksen hohtoa Toddin silmissä. He riitelivät kaikesta: tekemisistään, siitä keitä tapasivat ja mitä gallerialle pitäisi tehdä. Francesca etsi taiteilijat, ahersi heidän kanssaan ja hoiti näyttelyt. Todd piti huolen raha-asioista ja maksoi laskut.

Kurjinta oli, että nyt heidän suhteensakin oli ohi. He olivat olleet yhdessä viisi vuotta. Francesca oli juuri täyttänyt kolmekymmentä Toddin tavatessaan, Todd oli silloin kolmekymmentäviisi-vuotias.

Francescan oli vaikea uskoa, että niin vankalta vaikuttanut suhde voisi vuodessa romahtaa täysin. He eivät olleet aikoneet

mennä naimisiin, ja nyt he olivat siitäkkin eri mieltä. Täyttäessään neljäkymmentä Todd totesi yhtäkkiä haluavansa perinteisen elämän. Avioliitto kuulosti hyvältä, eikä hän aikonut odottaa enää kauan lasten hankkimista. Kolmekymmentäviisivuotias Francesca halusi edelleen samaa kuin viisi vuotta sitten heidän tava- tessaan. He olivat puhuneet, että hankkisivat kenties joskus lapsia, mutta Francesca tahtoi saada gallerian ensin menestymään. Hän oli kertonut rehellisen mielipiteensä avioliitosta heidän kohdatessaan, oli sanonut olevansa sitä vastaan. Hän oli koko ikänsä seurannut aitiopaikalta äitinsä pakkomielteenomaista avioitumisintoa – ja nähnyt äidin tyrivän viisi kertaa. Francesca oli aina yrittänyt visusti välttää äitinsä virheet. Hän oli hävennyt äitiään eikä todellakaan tahtonut ruveta matkimaan tätä.

Francescan vanhemmat olivat eronneet, kun hän oli kuuden ikäinen. Hän oli seurannut sivusta, miten hänen tavattoman komea, hurmaava ja vastuuton isänsä ajalehti suhteesta toiseen, yleensä hyvin nuorten neitosten kanssa, jotka eivät pysyneet isän elämässä koskaan puolta vuotta pitempään. Se ja äidin avioi- tumishinku olivat saaneet Francescan kammoksumaan sitoutu- mista, kunnes hän tapasi Toddin. Vanhempien katkera ero pojan ollessa neljätoistavuotias oli saanut Toddinkin vieroksumaan avioliittoa. Se oli ollut heille yhteistä, mutta nyt Todd oli alkanut arvella, että avioliitossa oli sittenkin mieltä. Hän ilmoitti Frances- calle kyllästytneensä boheemiin elämäntapaan, jossa asuttiin yh- dessä ja saatettiin hankkia lapsia, vaikkei menty naimisiin. Heti kun Todd nelikymmenvuotispäivänään puhalsi kakkunsa kyntti- lät sammuksiin, oli kuin napista olisi painettu: Todd alkoi aivan odottamatta kunnioittaa perinteitä. Francescan puolesta tilanne olisi saanut jatkua aivan entisellään, sellaisena kuin aina.

Viime kuukausina oli äkkiä alkanut vaikuttaa siltä kuin Tod- din kaikki ystävät asuisivat Manhattanin pohjoisosassa. Hän jak- soi nurista heidän omasta asuinympäristöstään, West Villagesta, jota Francesca rakasti. Hänen mielestään koko alue asukkai-

neen näytti rehjuiselta. Kaiken kukkuraksi he olivat pian gallerian avattuaan ihastuneet ikihyväksi taloon, joka oli pahasti remontin tarpeessa. He olivat osuneet talon kohdalle lumisena joulukuun iltapäivänä ja innostuneet heti. He olivat saaneet sen polkuhintaan huonon kunnan vuoksi. He remontoivat taloa yhdessä, tekivät suuren osan työstä itse. Jos he eivät työskennelleet galleriassa, heillä piti kiirettä talossa. Ei mennyt vuottakaan, kun talo jo hohti. He ostivat kalusteita autotallikirppareilta ja loihtivat talosta pikkuhiljaa rakkaan kodin. Nyt Todd sitten väitti viettä-neensä viimeiset neljä vuotta vuotavan tiskialtaan alla tai muissa korjaushommissa. Hän halusi muuttaa huolettomaan moderniin kerrostaloasuntoon, jonka kaikki huollot hoitaisi joku toinen. Francesca taisteli epätoivoisesti heidän yrityksensä ja talonsa puolesta. Vaikka suhde oli karahtanut kiville, hän halusi pitää niin gallerian kuin talonkin eikä tiennyt, miten se kävisi päinsä. Toddin menetys oli kyllin kurjaa, hän ei halunnut menettää vielä galleriaa ja kotiaankin.

He olivat tehneet kaikkensa pelastaakseen suhteensa, mutta mikään ei auttanut. He olivat käyneet parisuhdeneuvonnassa ja kumpikin erikseen terapiassa. He olivat olleet kaksi kuukautta erossa. He olivat keskustelleet ja kommunikoineet äänensä käheiksi ja tehneet kompromisseja kaikesta mahdollisesta. Siitä huolimatta Todd halusi sulkea tai myydä gallerian, ja se taas olisi särkenyt Francescan sydämen. Todd halusi myös mennä naimisiin ja hankkia lapsia, Francesca ei, ei ainakaan vielä, ehkei koskaan. Koko avioitumisajatus karmi häntä, vaikka oli kyse miehestä, jota hän rakasti. Francescan mielestä Toddin uudet ystävät olivat uskomattoman tylsiä, Toddista taas heidän vanhat kaverinsa olivat rajoittuneita ja ankeita. Hän sanoi saaneensa tarpeekseen vegaaneista, nälkätaiteilijoista ja vasemmistolaisista ihanteista, kuten hän asian ilmaisi. Francescalle oli mysteeri, miten he olivat loitonneet parissa lyhyessä vuodessa niin kauas toisistaan, mutta niin oli käynyt.

He olivat viettäneet edelliskesän erillään omissa harrastuksissaan. Sen sijaan että olisivat menneet purjehtimaan Maineeseen, kuten yleensä, Francesca vietti kolme viikkoa taiteilijayhdyskunnassa, ja Todd matkusti ystäviensä kanssa Eurooppaan ja kävi sen jälkeen viikonloppuisin Hamptonsissa. Syyskuussa, kun riitelyä oli jatkunut vuoden verran, kumpikin tiesi, että tilanne oli toivoton, ja he päättivät luovuttaa. Gallerian ja talon suhteen he eivät vain päässeet yhteisymmärrykseen. Francesca oli uhrannut omaan talonpuolikkaaseensa koko omaisuutensa ja kaiken, mitä ikinä sai haalituksi kasaan. Jos hän halusi pitää sen, Todd tahtoi hänen lunastavan koko talon, muuten hänen pitäisi suostua sen myyntiin. Yritykseen he eivät olleet sijoittaneet niin paljon, ja Todd pyysi siitä ihan kohtuullista summaa. Ikävä kyllä Francescalle ei vain ollut sellaista. Todd antoi hänelle aikaa selvittää asiaa. Oli jo marraskuu, eikä ratkaisu ollut sen lähempänä kuin kaksi kuukautta sitten. Todd odotti Francescan tulevan järkiinsä ja antavan viimein periksi.

Todd tahtoi myydä talon ennen vuodenvaihdetta tai saada omansa pois. Hän halusi olla siinä vaiheessa myös ulkona yrityksestä. Hän auttoi Francescaa edelleen viikonloppuisin, milloin ehti, mutta hän ei ollut enää sydäimestään mukana. Heistä kummastakin alkoi olla aina vain ahdistavampaa asua saman katon alla nyt, kun suhde oli kuollut. He eivät olleet rakastelleet kuukausiin, ja Todd vietti viikonlopun ystäviensä seurassa milloin mahdollista. Se oli surullista kummastakin. Francescaa suretti suhteen päättyminen, mutta yhtä paljon häntä stressasivat myös galleria ja talo. Hän tunsu suussaan karvaan tappionmaun ja inhosi sitä. Jo se oli ikävää, että heidän suhteensa oli epäonnistunut. Viisi vuotta tuntui pitkältä ajalta päätyä elämässä taas nollapisteeseen. Gallerian sulkemista tai myymistä ja talon menettämistä hän ei mitenkään kestäisi. Istuessaan tuijottamassa lukuja vanha collegepaita ja farkut yllä Francesca ei vain keksinyt ainuttakaan taikatemppua. Vaikka hän miten yn-

näsi, vähensi tai kertoi, rahaa ei vain ollut Toddin osuuksien lunastamiseen. Kyynelet vierivät hänen poskilleen, kun hän jälleen katseli summia.

Francesca tiesi tasan tarkkaan, mitä äiti sanoisi. Äiti oli kiiwaasti vastustanut sitä, että Francesca ryhtyisi yrittäjäksi ja ostaisi talon miehen kanssa, jota rakasti mutta jonka kanssa ei aikonut mennä naimisiin. Äidin mielestä se oli pahin mahdollinen investoinnin ja romanssin yhdistelmä. »Entä miten käy, kun teille tulee ero?» äiti oli kysynyt aivan kuin se olisi päivänselvää, olivathan kaikki hänen omat suhteensa päättyneet avioeroon. »Miten sinä selviät, kun ei tule elatusapua eikä omaisuutta siirretä lainkaan vaimon nimiin?» Äiti oli sitä mieltä, että kaikkien suhteiden piti alkaa avioehdolla ja päättyä ex-vaimon ylläpitoon.

»Hoitaisimme kaiken samalla lailla kuin sinä avioerosi», Francesca oli vastannut kysymyksestä ärsyyntyneenä. Yleensäkin äidin puheet nostivat hänen niskavillansa pystyyn. »Jos niin käy, turvaudumme hyviin juristeihin ja osoitamme toisiamme kohtaan niin suurta rakkautta kuin meiltä siinä vaiheessa löytyy. Ja käyttäydymme kauniisti ja kunnioittavasti.»

Kaikki äidin avioerot oli hoidettu asiallisin ehdoin, ja hän oli hyvissä väleissä jokaisen ex-miehensä kanssa. He jumaloivat häntä edelleen. Thalia Hamish Anders Thayer Johnson di San Giovane oli kaunis, tyylikäs, hemmoteltu, itsekeskeinen, elämää suurempi, lumoava ja useimpien ihmisten mittapuulla vähän hullu. Francesca kuvaili häntä »värikkääksi» yrittäessään puhua hänestä kiltisti. Tosiasiassa hän oli hävennyt äitiään kipeästi koko elämänsä. Äiti oli nainut kolme amerikkalaista ja kaksi eurooppalaista. Kummallakin eurooppalaisella, toinen oli britti, toinen italialainen, oli aatelisarvo. Äiti oli eronnut neljä kertaa ja jäänyt viimeisessä liitossaan leskeksi. Hänen miehensä olivat olleet bestseller-kirjailija, taidemaalari eli Francescan isä, kuuluisan brittiläisen pankkiirisuvun vesa ja texasilainen grynderi, joka jätti hänelle suuret varat ja kaksi ostoskeskusta. Niiden ansiosta

äiti olikin voinut naida pennittömän mutta äärettömän charmikkaan italialaiskreivin. Kreivi oli kahdeksan kuukautta myöhemmin ajanut Ferrarillaan Roomassa hirvittävän kuolonkolarin.

Francescan mielestä äiti oli toiselta planeetalta. Heillä kahdella ei ollut mitään yhteistä. Nyt äiti tietenkin sanoi: »Mitäs minä sanoin?», kun Francesca kertoisi suhteen olevan ohi. Hän ei ollut vielä uskaltanut kertoa, koska ei halunnut kuulla, mitä äiti siihen kommentoisi.

Äiti ei ollut tarjoutunut auttamaan, kun Francesca osti talon ja avasi gallerian, eikä äiti takuulla auttaisi nytkään. Hänen mielestään talo oli tyhmänrohkea investointi, eikä hän pitänyt naapurustosta. Toddin tapaan äiti neuvoisi tytärtään myymään talon. Siinä tapauksessa kumpikin osapuoli hyötyisi. Francesca ei kuitenkaan halunnut rahoja, hän tahtoi jäädä taloon ja oli varma, että jokin keino löytyisi. Hän ei vain ollut vielä keksinyt sitä. Eikä äidistä olisi siinä mitään apua. Ei koskaan ollut. Äiti ei ollut käytännöllistä tyyppiä. Hän oli koko ikänsä ollut riippuvainen miehistä ja hankkinut heidän elatusavuillaan ja omaisuuden siirroillaan suihkuseurapiirien elämäntyylin. Hän ei ollut koskaan itse ansainnut penniäkään muuta kuin avioitumalla ja eroamalla. Francescasta se muistutti prostituutiota.

Francesca oli täysin itsenäinen ja tahtoi sellaisena pysyäkin. Äidin elämää seuratessaan hän oli päättänyt, ettei koskaan tulisi riippuvaiseksi kenestäkään – varsinkaan miehestä. Hän oli perheensä ainokainen. Isä Henry Thayer ei ollut äitiä järkevämpi. Hän oli kitkuttanut vuosia nälkätaiteilijana, hurmurina ja naistenmiehenä, kunnes oli yksitoista vuotta sitten, viisikymmentäneljävuotiaana, uskomattomaksi onnekseen kohdannut Avery Willisin. Hän oli pestannut Averyn juristikseen erääseen oikeusjuttuun. Avery oli voittanut jutun taidekauppiasta vastaan, joka oli huijannut Henryltä rahaa. Sen jälkeen Avery auttoi Henryä sijoittamaan rahat sen sijaan, että tämä olisi hassannut ne naisiin. Francescan mielestä isä oli yhden ainoan kerran elämässään saa-

nut neronleimauksen, kun hän oli vuoden kuluttua nainut Averyn, viisikymmenvuotiaan neiti-ihmisen. Avery oli kymmenen vuoden aikana auttanut isää kokoamaan vankan omaisuuden, johon kuului sijoitussalkku ja muutama erinomainen kiinteistö. Avery oli taivutellut Henryn ostamaan SoHosta talon, jossa pariskunta yhä asui ja Henry maalasi taulujaan. Heillä oli nykyään myös viikonloppuasunto Connecticutissa. Averysta oli tullut Henryn agentti, ja maalausten hinnat olivat kohonneet pilviin onnistuneiden sijoitusten myötä. Ensimmäistä kertaa elämässään Henry oli ymmärtänyt olla uskollinen. Hän uskoi vakaasti, että hänen vaimonsa osasi kulkea vetten päällä. Hän jumaloi vaimoaan. Francescan äidin lisäksi Avery oli ainut nainen, johon Henry koskaan oli sitoutunut avioitumalla. Avery ja Thalia olivat niin erilaiset kuin kaksi naista suinkin voi olla.

Averylla oli arvostettu uransa juristina, eikä hän ollut koskaan joutunut olemaan riippuvainen miehestä. Aviomies oli nykyisin hänen ainut asiakkaansa. Avery ei ollut mitenkään hohdokas, vaikka olikin hyvännäköinen. Hän oli tyyni, käytännöllinen ihminen, jonka järki leikkasi. Hän ja Francesca olivat ihastuneet toisiinsa heti ensi tapaamisella. Avery olisi ikänsä puolesta käynyt Francescan äidistä, muttei halunnut olla äitihahmo. Hänellä ei ollut omia lapsia, ja ennen naimisiin menoaan hän oli suhtautunut avioliittoon yhtä epäluuloisesti kuin Francesca. Hänelläkin oli hullut vanhemmat, kuten hän sanoi. Francesca ja äitipuoli olivat olleet ylimmät ystävät viimeiset kymmenen vuotta. Kuusikymmenvuotias Avery näytti edelleen nuorekkaalta ja luonnolliselta. Hän oli vain kaksi vuotta Francescan äitiä nuorempi, mutta Thalia oli aivan toista sorttia.

Kuusikymmentäkaksivuotias Thalia ei tällä haavaa muuta halunnutkaan kuin löytää uuden aviomiehen. Hän oli vakuuttunut, että kuudes mies olisi hänen viimeisensä ja kaikkein paras. Francesca ei ollut siitä niinkään varma vaan toivoi, että äiti älyäisi olla menemättä enää avioon. Hän arveli, että äidin sinnikäs nu-

mero kuutosen etsintä oli karkottanut kaikki mahdolliset sulhas-kandidaatit. Oli vaikea uskoa, että Thalia oli ollut jo kuusitoista vuotta leskenä, vaikka suhteita oli kyllä riittänyt. Hän oli vieläkin kaunis nainen. Äidillä oli ollut viisi aviomiestä ennen kuin hän täytti neljäkymmentäviisi vuotta. Hän haikaili alituisen, että ol-lapa vielä viisikymmenvuotias. Silloin hänellä olisi ollut nykyistä paremmat mahdollisuudet löytää uusi mies.

Avery oli täysin tyytyväinen omaan olotilaansa. Hän oli naimi- sissa miehen kanssa, jota hän jumaloi ja jonka tempauksia hän huumorintajuisena sietä. Hänellä ei ollut mitään harhaluuloja siitä, miten hänen miehensä oli käyttäytynyt ennen kuin kohtasi hänet. Henry oli maannut satojen naisten kanssa niin itä- kuin länsirannikollakin ja ympäri Eurooppaa. Hän kerskaili mielellään olleensa »paha poika» ennen kuin tapasi Averyn, ja Francesca tiesi sen pitävän paikkansa. Henry olikin ollut paha vastuutto- muudessaan: kurja aviomies ja isä. »Poika» hän olisi elämänsä loppuun saakka, vaikka eläisi yhdeksänkymppiseksi. Isä oli lapsi huikeasta taiteellisesta lahjakkuudestaan huolimatta. Äiti ei ollut paljon sen aikuisempi, lahjaton tosin.

Avery oli ainoa järkevä ihminen Francescan elämässä. Hänellä oli jalat tiukasti maassa. Hän oli ollut suunnaton siunaus niin isälle kuin Francescallekin, joka kaipasi nyt Averyn neuvoja, mut- tei ollut vielä tohtinut soittaa tälle. Oli tosi rankkaa myöntää, että oli epäonnistunut kaikessa, niin parisuhteessa kuin onnahtelevassa liikeyrityksessäkin, varsinkin jos galleria pitäisi nyt sulkea tai myydä. Francesca ei voisi pitää edes Charles Streetin taloa, jota hän rakasti, ellei löytäisi jostain rahaa Toddin puolikkaan lunastamiseksi. Miten hitossa se onnistuisi? Asia oli niin, ettei hänellä yksinkertaisesti ollut rahaa. Edes Avery ei mahtaisi sille mi- tään.

Francesca sammutti viimein valot työhuoneestaan, joka oli makuuhuoneen vieressä. Hän lähti laskeutumaan portaita keit- tiöön lämmittääkseen unilääkkeeksi kupillisen maitoa. Matkalla

hän kuuli sinnikästä veden tipahtelua ja näki, että kattoikkunassa oli pieni vuoto. Pisarat osuivat kaiteeseen ja valuivat hyljälleen sitä myöten alas. Samasta kohtaa oli vuotanut ennenkin. Todd oli yrittänyt korjata vuodon monta kertaa, mutta se oli alkanut taas näillä marraskuun rankkasateilla. Todd ei ollut tänä iltana paikalla vuotoa korjaamassa. Hän jaksoi hokea Francescalle, ettei tämä millään pystyisi pitämään taloa yksin pystyssä, ja ehkä hän oli oikeassa. Francesca halusi silti yrittää. Vuotakoon katto tai luhistukoon vaikka koko talo. Mitä ikinä vaadittiin, mitä hänen sitten pitikin tehdä, hän ei ollut valmis luovuttamaan.

Francesca suuntasi päättäväisenä alas keittiöön. Palatessaan yläkertaan hän painoi kaiteelle pyyhkeen imemään pisaroita. Mitään muuta hän ei voisi tehdä ennen kuin kertoisi asiasta aamulla Toddille. Todd oli viikonlopun vietossa ystäviensä luona, mutta voisi korjata vian kotiin tultuaan. Juuri tällaisista syistä hän halusi myydä talon. Todd oli kyllästynyt hoitamaan pulmia. Jos he eivät asuisi siellä yhdessä, Todd ei tahtoisi omistaa taloa. Hän halusi pois sieltä. Jos Francesca keksisi keinon maksaa Toddin ulos, kaikki ongelmat jäisivät yksin hänen kontolleen. Hän huokaisi mennessään takaisin makuuhuoneeseen ja lupasi itselleen, että soittaisi aamulla äitipuolelle. Ehkä Avery keksisi jotain sellaista, mikä ei ollut pälkähtänyt hänen päähänsä. Se oli ainut toivo. Francesca halusi pitää vuotavan talonsa ja henkitoreissaan pihisevän galleriansa ja sen viisitoista taiteilijanalkua. Hän oli uhrannut kumpaankin neljä vuotta. Olivatpa Todd ja äiti mitä mieltä hyvänsä, hän kieltäytyi luopumasta unelmastaan ja kodistaan.

2. luku

Puhelu Averylle sujui seuraavana aamuna helpommin kuin Francesca oli uskonut. Hänestä tuntui paremmalta heti, kun hän puhui äitipuolensa kanssa. He rupattelivat pari minuuttia niitä näitä ja nauroivat isän viimeisimmille tempauksille. Henry oli monin tavoin hurmaava pojankolttiainen, mikä oli Averysta herttaista. Francesca taas oli oppinut antamaan anteeksi puutteet, joita Henryllä isänä oli. Mukavan jutustelun jälkeen Francesca meni asiaan ja kertoi, mitä oli tekeillä. Hän selvitti pala kurkussa niin eronsa Toddista kuin myös galleriaa ja taloa koskevan ongelmansa ja myönsi olevansa poissa tolaltaan.

»Voi miten ikävä kuulla», Avery vastasi heti myötätuntoisena. »Minusta tuntuikin, että jotain tuollaista oli meneillään. Toddia ei ole juuri näkynyt viime kuukausina.» Häntä ei ollut näkynyt ollenkaan. Francesca oli käynyt kesällä monta kertaa yksinään Connecticutissa ja selitellyt Toddin pois jäämistä, mutta Avery oli uumoillut, että asiaan liittyi muutakin. Henry oli sanonut samaa, mutta hän ei halunnut urkkia eikä tungetella tyttärensä elämään, koska Francesca piti asiansa aina tiukasti omana tietonaan. »Kyllä hän kertoo meille, kun on siihen valmis, mikäli jotain on vireillä», Henry oli todennut Averylle, ja tämä oli samaa mieltä. Kuullessaan nyt uutisen Avery ei täysin yllättynyt. »Tosi rankkaa gallerian ja yrityksen kannalta. Tuottaako galleria tapiota?» Voisikohan Francesca myydä sen, Avery mietti.

»Ei oikeastaan, mutta ei se juuri kannatakaan. En usko, että kukaan ostaisi galleriaa, joka ei tuota mitään. Todd on sitä mieltä, että jos nostaisin hintoja, pääsisin voitolle parin kolmen vuoden

päästä. Hän väittää myös, että jos esittelen pelkkiä nuoria taiteilijoita, galleriasta ei ikinä tule rahasampoa. En vain millään halua ruveta myymään kuuluisien taiteilijoiden töitä. Se on ihan oma alansa. En minä sellaista kaavaillut, kun avasin gallerian.» Francesca suhtautui taiteeseen hyvin idealistisesti, ja sekin oli Toddin mielestä haitaksi heidän yritykselleen. Hän toivoi heiltä kaupallisempaa otetta, jotta tulot karttuisivat. Francesca ei ollut tahtonut suostua sellaiseen kompromissiin, mutta käsitti nyt, että hänen saattaisi olla pakko myöntyä, niin inhottavaa kuin se olikin. Hän rakasti työhönsä vakavasti suhtautuvia joskin tuntemattomia taiteilijoita. Kaupallinen taide ei ollut hänen juttunsa, vaikka Todd sitä kannattikin. Galleriaan oli juuri hankittu uusi japanilainen taiteilija, jota Francesca piti huikean lahjakkaana. Mies oli saanut ensimmäisestä näyttelystään hienot arvostelut, ja Francesca myi hänen teoksiaan lähes pilkkahintaan, koska ei uskonut voivansa pyytää enempää melko tuntemattoman tekijän töistä. Hänellä oli korkeat periaatteet siitä, mitä hän myi ja miten sen teki.

»Sinun täytyy kenties hieman höllätä ihanteitasi ja ottaa myyntiin myös uransa keskivaiheilla olevien taiteilijoiden töitä», Avery ilmoitti järkevästi. Hän oli oppinut taiteesta yhtä ja toista Francescan isältä ja tiesi paljon taiteen kaupallisesta puolesta. Henryn taide paini kuitenkin aivan eri sarjassa, ja Averyn ansiosta hänen teoksiaan myytiin nykyään huippuhinnoin. »Mitä jos puhutaan ensin talosta? Voitko myydä jotain, jotta voisit myyntituloilla lunastaa Toddin puolikkaan?» hän kysyi käytännön ihmisenä. Francescasta tuntui kurjalta. Hänellä ei ollut mitään myytävää. Siitä kenkä puristikin.

»En voi. Sijoitin koko omaisuuteni taloon. Tuskin saan kasaan edes kuukausittaista lainanlyhennystä. Olen kuitenkin keksinyt, mitä voin asialle tehdä. Voin ottaa kämppekavereita. Kolmen pitäisi riittää. Ainakin se pulma ratkeaisi.»

»En osaa kuvitellakaan, että asuisit muukalaisten kanssa», Avery sanoi vilpittömästi. Hänen tytärpuolensa oli äärettömän varautu-

nut henkilö. Ainoana lapsena Francesca oli aina ollut hieman erakomainen. Jos hän kuitenkin halusi ottaa kämppäkavereita, totta kai siitä olisi apua. Moinen kaavailu kertoi, miten hartaasti Francesca halusi pitää talonsa. Kämppäkaverit omassa kodissa olisivat hänelle suuri uhraus. »Jos kestät asuintovereita, kuukausimaksuja koskeva pulma on sillä selvä. Entä loppusumma, jonka olet Toddille velkaa, mikäli pidät talon?» Avery kuulosti miettelialt sitä tiedustellessaan, ja ykskaks hänellä välähti. »En tiedä, miten sinä asiaan suhtaudut, mutta sinullahan on kuusi isäsi maalausta. Hänen parhaita töitään varhaiskaudelta. Niistä saisi sievoisen summan huutokaupassa. Pystyisit varmaan maksamaan Toddille kaiken, jos olet valmis myymään taulut. Voin soittaa galleriaan, jota isäsi yleensä käyttää. Siellä olisi riemu ylimmillään, jos he pääsivät käsiksi isäsi varhaisiin töihin. Niille on aina kysyntää.»

Francescan teki häijyä Averyn sanoessa niin. Pelkkä ajatus nostatti hänessä syyllisyyden. Hän ei voinut edes kuvitella, että myisi isän maalauksia, ei ollut myynyt ainuttakaan. Mutta ei hän ollut ennen ollutkaan näin epätoivoinen. Ei hänellä muutakaan myytävää ollut. »Miten isä mahtaisi siihen suhtautua?» Francesca kysyi huolestuneena. Isä oli vähän hullu ja omalaatuinen, mutta hän oli sentään isä, ja Francesca rakasti häntä ja kunnioitti syvästi hänen työtään. Hän rakasti myös kuutta omistamaansa taulua.

»Hän varmaan ymmärtäisi», Avery sanoi lempeästi. »Ennen meidän avioitumistamme isäsi kauppasi hengenpitimikseen maalauksen sieltä, toisen täältä. Hän tietää paremmin kuin moni muu, mitä rahapula on. Kerran hän myi jopa Pollockin pienen maalauksen maksaakseen äidillesi velkansa. Teet, mitä sinun pitää tehdä, Francesca.» Avery oli käytännön ihminen. Sen tähden Francesca oli halunnutkin puhua mieluummin hänen kuin vanhempiansa kanssa.

»Ehkä pärjäisin, jos myisin vain viisi maalausta. Silloin minulle jäisi yksi. Isä antoi minulle ne taulut. Tunnen itseni kelmiksi, jos myyn ne ostaakseni talon.»

Kaunis talovanhus Manhattanilla herää eloon

Francesca Thayerin kuviot ovat sekaisin.

Hänen kaunis vanha talonsa kaipaa perinpohjaista kunnostusta, ja kun miesystävä jättää, kituliaan taidegallerian omistava Francesca jää yksin suurten lainojensa kanssa, eikä hänen auta muu kuin tarjota huoneita vuokralle.

Pian Francesca saa hämmästyksekseen huomata, että kolmesta vuokralaisesta tulee hänelle kuin perheenjäseniä. Heidän yhteinen vuotensa osoitteessa Charles Street 44 on täynnä iloa, sydänsurua ja toivoa.

#kirja WWW.KIRJA.FI	 9 789510 408995		
	84.2	ISBN 978-951-0-40899-5	